תנא נמי רישא סופגת. את המרבעים לתינה צריכה: [ו]**האשה שנדרה בנזיר ונטמאת ואח"כ הפר לה בעלה מביאה חטאת העוף.** דאפילו אמרינן דתיהוי כחטאת שמתו בעליה כיון דבעל מיעקר עקר לה לא אשכחן בה דתיזיל למיתה: (ה) **ניחי נמי עולת העוף.** ומאשה לא פריך דתייתי נמי אשה דאין בא אלא במקום שצריך ליכנס [ז]בנזירות אחרת כי היכי דתיחול עליו נזירות בטהרה: (ג) **הא מני.** דתני אע"ג דתיעקר ליה נזירות מייתי ליה חטאת העוף: **רבי אליעזר הקפר היא.** דאמר דצריך כפרה על שציער עצמו מן היין: **היא מותרת והבירתה אסורה.** דבעל מיגז גייז. ומסיים הברייתא ר' שמעון אומר אם אמרה הריני כמותך דמשמע אם [ח]נתקיים נזירותך עלי לקיים ואם לאו לא וכיון שהפר לה בעלה לראשונה שתיהן מותרות: **המצער עצמו מכל דבר** מר על אחת כמה וכמה ת"ש דתניא בהדיא [ט]**האשה שנדרה בנזיר ושמעה חבירתה ואמרה ואני ובא בעלה של ראשונה והפר לה היא מותרת וחבירתה אסורה** (י) שמע מינה בעל מיגז גייז [כ]רבי שמעון אומר אם אמרה לה הריני כמותך שתיהן מותרות מר

הכי גרסי' ואי ס"ד מיגז גייז תייתי עולת העוף. וה"ה לאשה נמי מיבעי לה לאמויי אלא נקט עולת העוף משום דחטאת העוף ועולת העוף בחד קרא כתיבי: **הא** מני ר"א הקפר בר רבי היא. פירוש לעולם מיעקר עקר ולכך אינה מביאה עולת העוף וחטאת העוף מייתא משום דאתיא [א] בפ"ק דנדרים והכי איתא הכא מיעקר עקר וקשה מאי שנא הכא מייתי כולה מילתא דר' אלעזר הקפר ולעיל לא מייתי לה דקאמר לעולם מיעקר עקר וכיון דצריכה כפרה הוה [וכו' ע"כ נראה דגרסי'] הכי וכיון דלא צריכה כפרה הוה ליה כחטאת שמתו בעליה והכי פירושו לעולם [מיעקר] עקר ומ"מ כיון שהקדישתה לא נפקא לחולין וכי היפר לה הוה לה כחטאת שמתו בעליה אי נמי לגירסת הספרים נמי ניחא דלעיל לא עבדינן מכל וכל כר' אלעזר דאין קרב אבל הכא דקרב מייתי שפיר מילתא דרבי אלעזר דהוי כוותיה מכל וכל: **תא** שמע דתניא בהדיא היא מותרת וחבירתה אסורה דבעל מיגז גייז. וקשה דלעיל פשיט מדמביאה חטאת ולא עולה דמיעקר קעקר ועתה מהדר למיפשט דבעל מיגז גייז אין זה שיטת הש"ס וי"ל דהיא אוקימנא ליה כר' אלעזר הקפר והך דנגן ומייתי לזה דפלוגתא דתנאי היא[2] דר"ש אמר אם אמרה הריני כמותך שתיהן מותרות דמשמע הריני כמותך לכל דרכיך ולכשתותר אהיה גם אני מותרת ותימה כיון שקיבלה נזירות וחל עליה איך תהיה מותרת בהתרת חבירתה כיון דמיגז גייז הא אין נזירות לחצאין ואילו אמר הריני נזיר היום ולמחר איני נזיר הוי נזיר שלשים יום דאין נזירות פחות מל' יום כדתנן בפרק קמא (לעיל ה.) ואומר ר"י דהכי איתא בתוספתא (פ"ג) ולא[3] נתכוונתי להיות אלא כמותך שתיהן מותרות אם אמרה הכי משום דמשמע ליה לר"ש דהכי קאמרה לה אם סופך שתהיה מותרת לא יחול עלי נזירות כל עיקר ור"ש לא בא לפלוגי על מלתא דת"ק אלא להוסיף עליה וגם ת"ק מודה ליה ואומר מהר"ף נ"ע דלר"ש אפי' ואני[4] לבד מפרשינן למילתא הכי כאילו אמרה בפי' לא [נתכוונתי] אלא להיות [כמותך] ובהא פליגי רבנן ור"ש: (ו) **מר זוטרא בריה דרב מרי אמר היינו דרמי בר חמא דבעי רמי בר חמא הרי עלי כבשר זבחי שלמים מהו כי מתפים אינש במעיקרא מתפים או לא.** בנדרים (דף יא:) משמע ליה[5] דמיבעיא ליה לרמי בר חמא אחר שנתקו[6] הדמים ואמר ככר זה עלי כבשר זבחי שלמים וכשר שלמים קודם זריקה אסור באכילה ואחר זריקה מותר באכילה ומיבעיא ליה כי אמר ככר זה עלי כבשר זבחי שלמים אם דעת הנודר לומר כמו שהיה בשר זבח שלמים מעיקרא קודם זריקה והככר אסור או שמא דעתו כבשר שלמים השתא אחר זריקה דשרי וגם הככר יהיה מותר וכשמעתין יש מפרשים דמר זוטרא בריה דרב מרי בעי למידחי הפשיטותא שפשט הש"ס מברייתא דתניא להדיא היא מותרת וחבירתה אסורה ופשיט ב] ו) דגימא מיגז גייז והשתא מר זוטרא דחי לעולם מיעקר עקר כדאסיקנא מהיא דמביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף וחבירתה דאסורה היינו משום דבמעיקרא מיתפסה מיתפסה כלומר מיתפסה נפשה להיות כמותה עד שלא יפר לה בעלה שהיא אסורה ובאותו איסור דעתה לנדור ולעמוד אפי' יפר לה בעלה ויעקור נדרה למפרע כדאשכחן דרמי בר חמא מבעיא ליה הכי אי אמרינן כבמעיקרא מתפים ג] וקשה טובא להאי פירושא חדא דרמי בר חמא לא פשיט לי' דבמעיקרא קמתפים ועוד התם בבעי' דרמי בר חמא הזריקה אינה מתרת הבשר אלא מזריקה ואילך ולא למפרע והתם ודאי אי אמר כמעיקרא מתפים אסור אבל גבי הפרה דבעל אי מיעקר קעקר אפי' אם אמרת כמעיקרא מתפים חבירתה היה לה להיות מותרת שהרי הנדר כאילו לא חל מעולם ועוד דמאי שנא ממתני' דקתני כי הותר הראשון הותרו נמי כולם משום דחכם עוקר הנדר מעיקרו [והכא] בעינן למימר אפי' אם הבעל עקר הנדר מעיקרו חבירתה אסורה [וזה] מצינן לישב בדוחק ולומר כי החכם אינו מתיר אלא בפתח וחרטה [ומשוה] ליה לנדר טעות מעיקרא והלכך כשהתיר הראשון הוי כאילו לא היה הנדר הזה מעולם כלל הלכך הותרו כולם אבל הבעל מיפר לאשתו בלא חרטה ופתח מגזירת הכתוב הלכך אפי' אי מיעקר קעקר לענין זה חשיב כאילו נשאר עליה נדר קלת וחבירתה אסורה ודוחק וע"ק דהשתא מר זוטרא בעי למימר אפי' אי בעל מיעקר קעקר תיתסר חבירתה ולעיל קאמר הש"ס בפשיטותא למאי נפקא מינה לאשה שנדרה בנזיר ושמעה חבירתה ואמרה ואני אי אמרת מיעקר קא עקר ט) (איכי) נמי איתתרמי נמצא מר זוטרא סותר ההיא סוגיא וע"ק דבתר הכי כי דחי מי דמי התם כיון דאמר הרי עלי כבשר זבחי שלמים וכו' ד] לא אתא הדחייה שפיר להאי פירושא דהסברא הפוכה ויש לישב ולומר דר"ל ומי דמי וכולה מילתיה דמר זוטרא היא ולשון מזיר משונה הוא כלומר אע"ג (דהכא) [דהתם] הבעיא אינה פשוטה הכא ודאי יש לנו לומר בפשיטות דבמעיקרא קמתפים (דמי) ודוחק ועוד מה לנו להבעיא הבעיא דרמי בר חמא [דל] מהכא הבעיא יש לנו לומר דבמעיקרא קמתפים כדמפרש ואזיל ויש לישב בדוחק דמשום הכי הבעיא להודיענו הסברא דבמעיקרא קמתפים דאי [לאו שמעינן] בעלמא הא סברא לא נאמר לה הכא דבמעיקרא קמתפים וע"ק לישנא דתניא בהדיא [משמע] הפשיטות קיימא כדתניא לעיל (דף כא.) נמי תניא בהדיא וקאי ולכן נראה להר"ש לפרש דמר זוטרא לא דחי הפשיטות אלא קיימא דבעל מיגז גייז וקאמר היינו דרמי בר חמא כלומר תפשוט מהך ברייתא בעי' דרמי בר חמא דכי היכי דאמרי' דחבירתה אסורה כי אמרה ואני אלמא במעיקרא מתפים אע"ג דחבירתה יודעת שזאת האשה יכולה לבא לידי היתר ע"י שיפר בעלה אלא אמרי' ואני כמעיקרא כמו ה] שאמרה אסורה עכשיו אהיה גם אני ה"נ נימא כשאמר ככר זה כבשר זבח שלמים דבעי למימר כקודש זריקה אך קשה דמי דמי דודאי גבי אשה אמרי' דדעתה אמעיקרא משום דבשעת איסור חבירתה נדרה ואמרה ואני אבל דרמי בר חמא הנודר נודר בשעת היתר אחר זריקת דמים ואמאי נימא דדעתיה אמעיקרא ול"ל דסוגיא [דהכא] ס"ל דבעיא דרמי בר חמא נמי איירי בכה"ג דקאמר הרי ככר זה כבשר זבח שלמים קודם זריקה ובהכי פליגי סוגיא דידן אסוגיא דנדרים התם ט) דקאמר הרי עלי כבשר זבחי שלמים לאחר זריקת דמים. (הגה"ה) דאיכא למימר דלאחר זריקת דמים דהתם בגמרא איכא מלישנא דרמי בר חמא דלא אמר יותר אלא הרי עלי כבשר זבחי שלמים מהו ו] וע"כ מפרש הש"ס לאחר זריקה שמתפים אחר זריקה ויכול להיות דלפני זריקה שאלה וכן סובר סוגיא דהכא וכן מפרש בבעיא דאומן קונה בשבח כלי דמפרש לה הש"ס בפ' המקבל (ב"מ קיב.) לענין עובר בל תלין ובפרק הגוזל קמא (ב"ק צט.) בע"א וכן בפ"ב דב"ק (דף יט.) דיש שינוי לגרורות הש"ס מפרש בכמה פנים הבעיא איך נשאלה ז] למלתא בבית המדרש בעת קדמונים (הגה"ה) ודאי הש"ס דלא תפשוט הא מהך ברייתא דלא דמי דהתם כיון דאמר הרי עלי כבשר זבחי שלמים אע"ג דלאחר שנזרקו הדמים מצי אכיל ליה בחוץ מיקדש קדיש כלומר אכתי יש קדושה בבשר לענין דאסור לאכול חוץ לירושלים וה"ה דמצי למימר דאית בה קדושה לענין טומאת הגוף דאסור לאכול בשר שלמים בטומאת הגוף וכן חוץ לזמנן וחדא מנייהו נקט כלומר התם איכא למימר אם במעיקרא מתפים בקודש זריקה או לאחר זריקה לפי שהאדם טועה ח] לימא אחרי שיש בבשר קדושה גם אחר זריקה לענין חוץ שייך לאתפוסי ביה ולכך איכא לספוקי אם דעתו אמעיקרא או אחר[7] אבל הכא זאת האשה שאמרה ואני יש לנו לומר דודאי ר"ל דדעתה אמעיקרא ליתפס וליאסר בקודש שיפר לה בעלה דאי ס"ד בלינגא מתפים הא הפר לה בעלה פי' לינגא אחר ההפרה אחר שנגטנן והלך לו האיסור ע"כ י"ל דבמעיקרא קמתפים בקודש שהיפר לה בעלה ט] ואי [בלינגא] לאתפוסי[8] ל"כ אין כאן איסור כלל ובמה תיטעי להתפיס אחר ההפרה אבל בשלמים טועה להתפיס גם אחר זריקה לפי שיש קדושה גם בבשר אחר זריקה לענין חוץ וכמה מילי דפרישית:

איכא

מסורת הש"ס

א) נדרים פג. לעיל יט., ב) שבועות ח. לעיל יט. ב"ק לא: נדרים י. תענית יא. [כריתות כו.], ג) [ל"ל בריבי פירוש גדול הדור], ד) [תוספתא פ"ג], ה) [שם ע"ש], ו) שיך לע"ב, ז) נ"ל דבעל, ח) נ"ל הסיק, ט) [נ"ל דקאמר התם. ר"ש מדמוין],

נוסחת הריב"ן

ו) היכא דנדרה בנזיר כו': ב] למזירות: ג] מתקיים:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' וחבירתה אסורה ר' שמעון אומר אם וכו' שתיהן מותרות שמע מינה בעל מיגז גייז מר זוטרא: (ב) רש"י ד"ה תייתי נמי עולת: (ג) ד"ה והא מני דתני אע"ג דמיעקר עקר ליה לנזירות מייתי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה הא מני וכו' והכי איתא בפ"ק דנדרים דף י מן בפ"ק עד ר' נחמן. וי"ב בפרק בתרא דנדרים דף פג נ"ל יעו"ש דמשני הש"ס שם בבה"ג על קושיא אחרת בעולם אין קרבן לחצי מזירות ואטאת עוף דמייתי משום דחטאת עוף בא על הספק ופי' המפרשים שם כיון דקיל טולי האי דעל הספק נמי בחה אתיא נמי לחצי מזירות וחכו ג"כ כוונת התוס' כאן אמאי לא מייתי נמי עולת העוף אם צריכה כפרה ותירצו משום דחטאת עוף מצינו דבאה על הספק ועי' לעיל ד' יט ע"א בתוס' ד"ה אמר רב תקלא פירשו ג"כ להדיא הכי ע"כ לשון האורח מישור: ב] ד"ה הא מני וכו' זוטרא וכו' דתניא להדיא היא מותרת וחבירתה אסורה ג] בפ"ק דנדרים דף פא כל"ל יעו"ש דמשני הש"ס שם בבה"ג על קושיא אחרת בעולם אין קרבן לחצי מזירות ואטאת עוף דמייתי משום דחטאת עוף בא על הספק ופי' המפרשים שם כיון דקיל טולי האי דעל הספק נמי בחה אתיא נמי לחצי מזירות וחכו ג"כ כוונת התוס' כאן אמאי לא מייתי נמי עולת העוף אם צריכה כפרה ותירצו משום דחטאת עוף מצינו דבאה על הספק ועי' לעיל ד' יט ע"א בתוס' ד"ה אמר רב תקלא פירשו ג"כ להדיא הכי ע"כ לשון האורח מישור: ב] ד"ה מר זוטרא וכו' דתניא להדיא היא מותרת וחבירתה אסורה ג] בפ"ק דנדרים דף פא כל"ל יעו"ש דמשני הש"ס שם בבה"ג על קושיא אחרת בעולם אין קרבן לחצי מזירות ואטאת עוף דמייתי משום דחטאת עוף בא על הספק ופי' המפרשים שם כיון דקיל טולי האי דעל הספק נמי בחה אתיא נמי לחצי מזירות וחכו ג"כ כוונת התוס' כאן אמאי לא מייתי נמי עולת העוף אם צריכה כפרה ותירצו משום דחטאת עוף מצינו דבאה על הספק ועי' לעיל ד' יט ע"א בתוס' ד"ה אמר רב תקלא פירשו ג"כ להדיא הכי ע"כ לשון האורח מישור: ב] ד"ה מר זוטרא וכו' דתניא להדיא היא מותרת וחבירתה אסורה ג] בפ"ק דנדרים דף פא כל"ל יעו"ש דמשני הש"ס שם בבה"ג על קושיא אחרת בעולם אין קרבן לחצי מזירות ואטאת עוף דמייתי משום דחטאת עוף בא על הספק ופי' המפרשים שם כיון דקיל טולי האי דעל הספק נמי בחה אתיא נמי לחצי מזירות וחכו ג"כ כוונת התוס' כאן אמאי לא מייתי נמי עולת העוף אם צריכה כפרה ותירצו משום דחטאת עוף מצינו דבאה על הספק ועי' לעיל ד' יט ע"א בתוס' ד"ה אמר רב תקלא פירשו ג"כ להדיא הכי ע"כ לשון

עין משפט נר מצוה

יד א מיי' פי"ג מהל' נדרים הלכ' טו סמג לאוין רמב טור ש"ע י"ד סי' רלד סעיף נא:

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא

הגהות התוספות

1. ל"ל דגרסינן לעיל. 2. כאן הוא סה"ד ומה"ד ר"ש אומר אם אמרה כו' כל"ל. 3. ל"ל אם אמרה לא נתכוונתי כו'. 4. ל"ל אפילו כי אמרה ואני כו'. 5. תיבת ליה נמחק. 6. ל"ל היכא דממית בשר זבחי שלמים אחר שנזקקו כו'. 7. ל"ל אחר זריקה. 8. ל"ל דאי בלינגא אתפוס.

מוסף רש"י

וכפר עליו. נזיר כתיב, מאשר חטא על הנפש. משמע שחטא בנפש אדם (ב"ק צא.). **וכי באיזו נפש חטא זה.** מי הרג שנקבל מוטא (תענית יא.). **אלא מפני שציער עצמו מן היין.** שאין מלוה לצער עצמו, כדאמרינן (הוריות י:) לדיקי אי אכלי האי עצמא מי סני להו (תענית יא.).

פי' הרא"ש

דחטאת העוף באה על הספק ת"ש דתניא בהדיא האשה שנדרה בנזיר וכו' היא מותרת וחבירתה אסורה אלמא בעל מיגז גייז. ועפ"י שהוכחנו מהך ברייתא דלעיל דכיון שאינה מביאה עולת העוף דמיעקר עקר הך ברייתא פליג עליה. ונ"ל דאפשר ליישב דלא פליגי דאע"ג דמיגז גייז אינה מביאה עולת העוף דכתיב והזיר והביא אימתי והביא כשצריך להזיר. אבל זו שהופר נזרה אעפ"י שנטמאת תחילה אינה צריכה להביא. ר"ש אומר אם אמרה הריני כמותך שתיהן מותרות. דכיון שאמרה זה הלשון דעתה אם יתבטל נזרה שגם שלה יהא בטל